

Art Connection

Připravila **Tereza Vacková**

Patrik Hábl - Oči mezi horami & Immortāles - Očima času

EPO1 do 5. 10. 2025

Toskánský palác od 15. 9. 2025

Dopřejte si letos na podzim dvojitou dávku tvorby Patrika Hábla. Malíř s nezaměnitelnou technikou, známý svými velkoplošnými realizacemi, nyní vystavuje v trutnovské galerii EPO1 a zároveň se připravuje na otevření své další pražské výstavy. Projekt *Oči mezi horami* v industriálním prostředí Turbinové haly EPO1 konfrontuje Háblovy monumentální malby s cyklem ženských tváří, na němž autor pracoval několik let. Ženskou tvář akcentuje jako univerzální znak, tvář poutnice, zjevení, nositelky paměti, emocí a ticha, a z cyklu portrétů vytváří mozaiku na škále černých a šedých tónů. Prostor kolem výsledné mozaiky je tvořen velkými plátny, která lze vnímat jako krajinu, ale i jako samotný obraz, který přetváří výstavní halu a rozpouští známé hranice. V polovině září autor zahájí výstavu v koniřně Toskánského paláce v Praze, jejímž cílem je propojení minulosti a současnosti. *Immortāles - Očima času* představí dva Háblovy cykly, soubor maleb interpretujících díla starých mistrů a cyklus *Tváře* zemřelých a mizejících osobností, oba zkoumající otázku pomijivosti, transcendence a nadčasovosti.

www.epo1.cz; www.patrikhabl.com

Spectaculo Interesse

2. 10. - 6. 10. 2025

Ostravu na začátku října ovládne už 15. bienále mezinárodního loutkařského festivalu Spectaculo Interesse. V Divadle loutek, na Slezskostravském hradě a na dalších festivalových místech vás čeká to nejzajímavější ze světového loutkařství, studentská tvorba, koncerty i exilové divadlo. Do Ostravy se sjedou umělecké soubory z několika evropských zemí, včetně švýcarského L'Atelier de l'Inventeur, jehož představení *Carpet Diem* letošní festival slavnostně zahájí. Klaunské sólo o tom, že jeden koberec se může performerovi stát partnerem k dialogu i součástí jeho vlastního těla, ve vás vyvolá možná až překvapivé množství otázek a důvodů k zamyšlení.

www.spectaculo.cz

Festival Prototyp

9. 10. - 12. 10. 2025

Vstupte do světa světél a zvuků, do jedinečné audiovizuální show, která propojuje inovace, umění a technologie. Festival Prototyp vás vezme na ikonická brněnská místa, jako jsou vodojemy na Žlutém kopci nebo hvězdárna a planetárium, která se pomocí multimediálních instalací promění v živoucí umělecká díla. Kromě toho nabídne festival konference, na nichž se dozvíte novinky z technologického a AI světa, a chybět nebudou ani fashion performance, kreativní workshopy nebo magické fulldome projekce.

www.prototypbrno.cz

Finále Plzeň

26. 9. - 1. 10. 2025

Exkluzivní premiéry a předpremiéry i to nejlepší z uplynulého filmového roku. 38. ročník festivalu Finále Plzeň opět nabídne celou řadu hraných i dokumentárních filmů, televizní a internetové projekty i krátké studentské filmy. Jeho letošní zahajovací film *Franz* nemá na svědomí nikdo jiný než režisérka Agnieszka Holland, která v něm zpracovala příběh inspirovaný životem, dílem a fantazií Franze Kafky. Kromě toho na festivalu uvidíte snímky jako *Karavan*, *Sbornistr*, *Letní škola*, *2001* nebo vítězný film z Karlových Varů *Raději zešítet v divočině*.

www.festivalfinale.cz

Ennio Morricone Celebration

7. 11. 2025

Oslavte spolu s těmi nejlepšími hudebníky geniální tvorbu jednoho z největších skladatelů filmové hudby. Ennio Morricone, oceněný Oscary, Zlatými glóby či cenami BAFTA a Grammy, složil hudbu k nespočtu filmových a seriálových klasik, jimž tak připsal status nezapomenutelnosti. Jeho ikonické melodie na koncertě v pražském O2 universum zazní v podání The City of Prague Philharmonic Orchestra, pěveckého sboru a světových sólistů. Slavnostní večer doplněný velkolepou projekcí proběhne pod taktovkou skladatelova syna, talentovaného dirigenta Andrey Morriconeho.

www.o2universum.cz

Tajemství tváře

Tajemství, které si všichni neseme od kolébky, je kolektivní vnímání času. Procházíme časem jako návštěvníci a pozorovatelé. Čas vnímáme jinak na různých místech i v různých obdobích našeho života. Když jsme malí, čas utíká pomalu a vleče se jako slimák. Čím jsme starší, tím se dynamicky zrychluje. Ke konci života je jako vítr. Naše tvář se stává matricí, do které se vtiskují nejrůznější situace a události. Jsme houbou i médiem svých životů. Naše oči jsou největším tajemstvím naší paměti, svědky událostí našich i cizích životů. Každý náš skutek a čin vpíjí a zrcadlí naše tváře očima času.

Jako dítě jsem unikl z dávných normalizačních dob základní školy k reprodukcím bretaňských krajín a Údolí smutku od Jana Zrzavého visících na chodbách a v učebnách školy. Krajinu jsem měl nasátou v sobě a byla pro mne důležitá jako nádech a výdech i jakýsi únik z reality školského systému osmdesátých let. V zátiších a krajinách jsem nalézal nové tváře, které se zjevovaly vlastní obrazotvorností.

Tvář jsem objevoval od dětství, nejprve ve vlastních autoportrétech, později jsem jezdil na motorce do domova důchodců na Burešově kreslit stařečky. Vnímám intenzivně jejich plynutí času, byli vděční, že mohou vyprávět své příběhy, stejně tak pro můj čas to bylo důležité období. Tvář byla pro mne vždy i jakýmsi milníkem v životě. Když odcházela můj bratr a já se pral s nepřízní osudu, byla to tvář, která mne držela nad propastí, abych do ní nespádl. Tváře pro mne byly vždy terapií. V době, kdy jsem nemohl malovat v domově důchodců, nezbylo než malovat po vzoru bratra autoportréty. Mnohem později to byly tváře starých mistrů, které jsme chodili malovat do Šternberského paláce, následně to byly tváře předčasně zemřelých a po nich ženské tváře.

Tváře jsou tajemstvím našich životů, ty naše se proměňují v čase, ty cizí si uchováme v naší mysli. Výstava *Očima času* vzniká přes třicet let a je jako mozaika našeho života, do kterého hledáme chybějící kamínky. Někdy jej nalezneme dříve, někdy později a někdy vůbec.

Patrik Hábl, vysokoškolský pedagog UMPRUM

Tajemství dopisu

Těžko říct, zda to byl geniální nápad, nebo bláznivá myšlenka. V dubnu 1995 jsme jeli s kolegou Ladislavem Kryzánkem do Myanmaru (předtím Barma) a rozhodli jsme se, že tam navštívíme tehdy nejslavnější disidentku světa Aun Schan Su Ťij. Ta dostala v roce 1991 na návrh Václava Havla Nobelovu cenu míru. V čem byl problém? V zemi vládla junta, Su Ťij byla v domácím vězení a její bílý dům na University Avenue číslo 54 v hlavním městě Rangúnu hlídala armáda. Měl jsem s sebou i dopis, který mi dal tehdejší náměstek ministra zahraničí Alexandr Vondra, kterému jsem na jedné akci říkal, že chceme navštívit Su Ťij. V dopise měl být pro ni i vzkaz od Havla. Jasně, něco takového muselo zůstat tajné. Rozhodli jsme se, že za disidentkou půjdeme předposlední den našeho pobytu. Mělo to praktický důvod – pokud by nás zadrželi, budeme už na konci cesty. Jenže to jsme netušili, co se stane. Když jsme v den D vyšli z hotelu, na ulicích byly davy lidí. Všichni na sebe stříkali vodu. Byl totiž Thingyan, myanmarský Nový rok. Při něm se Barmánci polévají vodou a tím smývají své hříchy a smůlu z předchozího roku. Zabalili jsme proto do igelitek foťáky i tajný dopis z Česka. Dobře jsme udělali, slavící lidé nás zlíli od hlavy k patě. I dopis byl vodou zasažen. Pak jsme zastavili tuk-tuk (motorizovaná tříkolka) a řekli adresu, na kterou chceme jet. Řidič vykřikl radostí: „Tam bydlí Madam! Tam vás odvezu zadarmo! Ale skončíme na začátku ulice, dál nás vojáci nepustí.“ Vše bylo jinak. Nevíme proč, ale junta na Nový rok dovolila, aby disidentka ten den přijala na zahradě svého domu návštěvy. Slavilo se tam mohutně. U dveří domu jsme tajemníkovi Su Ťij řekli, že jsme přivezli dopis z Česka, země Václava Havla. Vytáhl jsem psaní. Bohužel bylo promočené. Muž zmizel na 15 minut v domě. Pak vyšla Madam, zamířila k nám, usmála se, podala nám ruku a asi 10 minut s námi hovořila. Panebože, náš tajný plán se zdařil! I když to nakonec nebylo vůbec tak dobrodružné, jak jsme si původně mysleli.

Viliam Buchert, redaktor Reflexu